

[Pürschel.]

Faderskab ikke kommer frem, naturligvis betaler Bøden for Pigen, og saa er den ikke længere. Saa kommer man ganske vist senere til et andet Spørgsmaal, men det skal jeg komme til ved Omtalen af Lovforslaget om Ændringer i Retsplejeloven.

Det naturlige havde været, naar man vilde have denne Forpligtelse gennemført, at gribe til det Middel, man ellers overalt i Lovgivningen bruger: at det under en daglig Tvangsbøde kan paalægges hende at opgive. Det vilde være et virkelig virkningsfuldt Middel til at fremtvinge det, men det vilde ogsaa vise, hvor brutalt Kravet er, og det er formodentlig derfor, man er vejet tilbage for at stille Forslag derom.

Jeg har allerede berørt, men skal her understrege, at Faderen jo er betydelig økonomisk interesseret i ikke at blive udlagt som Fader. Han kan gøre det ved at faa inddraget nogle andre, det vil være en stærk Interesse hos ham. Han kan gøre det ved at lade Pigebarnet rejse til Udlandet og føde Barnet dér; en Rejse til Malmø er jo endelig ikke nogen Herregaard, og saa er den Sag i Orden. Han kan endelig gøre det ved at skille sig af med Barnet. Man maa jo huske, at naar man paalægger Pligter som disse, der kan bringe alvorlige Samvittighedskonflikter i Menneskenes Liv, saa udsætter man det lille Barn for en alvorlig Fare.

Hvad angaar Underholdspligten, lyder det jo smukt, naar man siger, at Bidraget til Barnets Opdragelse skal fastsættes efter begge Forældres Kaar. Det er jo noget, som ganske naturligt vil vække Sympati, og som ogsaa, forstaaet med fornøden Fornuft, har sin Berettigelse, men jeg vil blot gøre opmærksom paa de store Vanskeligheder, der er ved at gennemføre det. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch talte om, at det skulde være en lige tung Byrde for dem begge. Det kan være en smuk teoretisk Betragtning, men mon han vil tage Konsekvenserne, hvis han bliver stillet over for nogle af Yderpunkterne? Jeg tvivler om det. Hvis f. Eks. en Dame, der er ansat paa et Kontor med en ret god Gage, 2 000—3 000 Kr., faar et Barn med en Chauffør, der har Kone og 7 Børn, saa vil hans Bærevne jo rigtignok være betydeligt mindre end hendes. Jeg er ikke helt sikker paa, at det ærede Medlem i saa Fald vilde finde det rigtigt, at hun bar f. Eks. de $\frac{5}{6}$ af Underholdsbyrden og han den ene Sjettedel, og dog kunde denne ene Sjettedel blive mere tyngende for ham end de $\frac{5}{6}$ for hende. Der kunde nævnes andre lignende Eksempler

— jeg skal ikke fortabe mig i det —, som viste, hvor vanskeligt dette er.

Naar der er Tale om Ægtebørn af samlevende Forældre, er det saa simpelt og let gennemførligt at faa Barnets Kaar bestemt efter begge Kaar, fordi de følges ad op og ned og reguleres automatisk; men hvor der er Tale om et Barn, der lever med sin Moder, medens Faderen lever ganske adskilt fra dem, kan Forskydninger ske ustandselig og paa meget afgørende Maade. Derfor er dette meget vanskeligt at gennemføre fuldt ud i Praksis og navnlig vanskeligere at gennemføre i de Tilfælde, hvor det virkelig har Interesse. Lad os sige, at der er Tale om en meget velstaaende Mand eller en Mand, der bliver meget velstaaende efter nogle Aars Forløb, f. Eks. en Forretningsmand, hvis Forretning pludselig udvikler sig saaledes, at han tjener 100 000 eller 200 000 Kr. om Aaret. Man vil saa opdrage Barnet efter hans Kaar, og saa siger man: Nu skal der til dette Barns Underhold og Opdragelse anvises 10 000 Kr. om Aaret. Det kan jo være en overordentlig behagelig Ting for Moderen; men hvis der ikke træffes ganske overordentlige Sikkerhedsforanstaltninger med Hensyn til, at dette virkelig kommer Barnet til gode, er jeg jo bange for, at Barnet ikke vil mærke saa forfærdelig meget dertil.

Saa er der den Ejendommelighed ved det — det talte det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch meget lidt om —, at til Trods for, at man paalægger Faderen de store Byrder, som man gør her, giver man ham aldeles ingen Rettigheder over Barnet. Dér har man i den norske Lov gjort det, som efter min Mening er rigtigt, naar man vil gennemføre en saa vidtgaende Lovgivning, at man dog har givet ham en subsidiær Ret i Forhold til Moderen. Ifølge norsk Lov Nr. 3 af 10. April 1915 § 3 har Faderen en subsidiær Ret til at faa Barnet udleveret til Opdragelse o. s. v., en ganske naturlig Konsekvens af hele den stærke Forpligtelse, man paalægger ham.

Jeg kommer saa til Arveretten. Dér er det ganske interessant at se, at Faderen ogsaa kan have en Interesse i at blive anerkendt som Fader. Det er nemlig ikke blot Barnet, der faar Arveret efter Faderen, Faderen faar ogsaa Arveret efter Barnet. Hvis en Godsejerfrøken forser sig med en Rideknægt, kan det være af ganske overordentlig betydelig Interesse for Rideknægten at blive anerkendt som Fader, fordi han dér har en Arvechance, som ingenlunde altid er uden Værdi.

Og saa vil jeg gerne spørge, om Ministe-